

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

Ročník XXVIII.

Vídeň, leden-únor 1981

Číslo 1/2

O MOCI A PŘÁVU (III.)

+++++

Politika je tedy vláda moci nad násilím. Avšak to není "pouhá vůle po moci", moc pro moc. Hobbes nechce, aby držitelé moci užívali donucovacích prostředků k vlastnímu dobru a ke škodě svých podřízených. Kdo má moc, může ji samozřejmě zneužít, ale pak jde o zneužití moci, o politickou korupci. Moc je svou podstatou ve službě řádu a míru, a v tomto smyslu je ve službě společnosti. V tom je právě její oprávněnost. Je jediným prostředkem k zavedení společenského řádu. Boj o moc je nové a nové úsilí uchovat tento řád, a tím samo i společenství.

Ústřední téma Hobbesovo bylo přemětem mnoha úprav, které ne vždy správně respektovaly jeho původní úmysl. Připomenme si tu krátce marxistické pojetí politiky. Na první pohled by se mohlo ztotožnit s tézemi Hobbesovými, ale ve skutečnosti je jejich úplným popřením. "Dějiny všech společností v minulosti jsou totožné s dějinami třídního boje," prohlašuje Manifest komunistické strany. V industrializované společnosti tento boj dochází vrcholného bodu ve střetnutí mezi buržoazií a proletariátem. Vláda nejsilnější třídy se vtěluje do politické struktury. Každý stát se prý rodí z násilí a je v podstatě násilím. Znamená vždy moc několika, je vykořisťováním utlačované třídy třídou vládnoucí. Ukončit útlak je tedy totéž jako ukončit existenci státu. Beztržní společnost v závěrečné fázi komunismu bude společností, v níž stát přestane. Stát se zrodil z násilí, je pouhým násilím a násilím musí tedy zmizet. Pro Marxe je politika jistým odcizením a marxistická teorie znamená konec konců popření politiky.

Vidíme, jak politický realismus - tak jej nazývají - směřuje k na-prostému pesimismu v politice a jak nakonec se stává irealistickým a politiku popírá. Většina forem politického pesimismu, ať už marxistického nebo křesťanského ražení, nebo poplatného nevím jaké teorii, jsou irealistické. Odsuzují politiku pro zlo, které v ní je, zdržují se politiky, kterou považují za něco špatného, a tak se samy stávají její obětí. Pravý politický realismus bere politiku tak, jak je: "Člověk je bytost nakloněná k násilí," ale - chce se dát na cestu opravdového záměru politiky, ovládnutí násilí rozumem, a to pomocí správné a účinné politické činnosti. "Člověk je bytost nakloněná k násilí, ale též obdařena rozumem" a politika, jako ostatně i filosofie, spočívá v tom, že člověk "volí rozum a ne násilí".

Politika je užití síly k dosažení moci. Ale jestli tím rozumíme, že jednotlivci a skupiny, které obrátí střetnutí sil k svému prospěchu, chápou svou vládu nad druhými jen jako službu svým vlastním zájmům, pak definujeme politiku podle jejího špatného užívání. Jestli v tomto špatném smyslu vykonáváme politiku, pak ji deformujeme a zbavujeme ji její podstaty. A když se kvůli tomu zdržujeme politiky, a tedy i moci, pak se stá-

Vídeň -
Dvorní hrad

váme zajatci toho, co je v politice špatného: zřikáme se rozumu vůči násilí a oprávněné užití moci tu ustupuje před jejím zneužitím. (B.J. de Clercq: Náboženství a společnost.)

Neřesti - o zlém člověku

Pravda přijde
vždy na jevo.
Proto nebuduj
nikdy na lži.

Jsou lidé nejen dobří s dobrými vlastnostmi, ale také lidé zlí se špatnými vlastnostmi, neřesti. Proto musíme mluvit i o zlém člověku.

Proč se máme zajímat i o to, kdo je dobrý a kdo je zlý? Ježíš Kristus nám připomíná: "Nesudte, abyste nebyli souzeni" (Mt 7,1). Správně, soud patří Bohu, ale jiná věc je povinnost vůči sobě i vůči jiným, vědět, s kým máme čest, komu můžeme důvěřovat a do jaké míry. "Buďte opatrní jako hadi" - nejen bezelstní jako holubice (Mat 10,16), i to je pokyn našeho Pána.

Kdo je zlý člověk? - Ten, který se dává ovládat zlými impulsy a vlastnostmi. Někdo k tomu řekne: "Ale to pak je každý zlý, protože každý někdy udělá hřích." Nikoliv! Komu např. mimoděk vyklouzne z úst lež, není ještě lhář. Takový titul si zaslouží, jen když předem počítá s tím, že si kdykoliv poslouží nepravdou. Každý z nás však si musí dávat pozor, aby se nedostal do skupiny zlých lidí. Zlý člověk - a ten může být i tvoje já - je sám sobě nejnebezpečnější, je schopen si zničit celou budoucnost - i život věčný.

Bylo by omylem si myslit, že člověk je špatný jen tenkrát, když na něm není vůbec nic dobrého. Takový asi vůbec neexistuje. I t.zv. "pracovníci" vyhlazovacích táborů, kteří týrali a vraždili lidi po tisících, měli cit pro vlastní děti nebo pro květiny. Takže stačí, aby si člověk nechal či dokonce pěstoval třeba jen jednu špatnou vlastnost, a už není opravdu dobrý, je v něm zlé já.

Možná, že i pro nás platí, co je psáno v knize Zjevení sv. Jana jako vzkazy sedmi církvím, např. do Efesu (2,2-5): "Znám tvoje skutky, tvou lopotu i tvou vytrvalost. Máš trpělivost a vydžel jsi mnoho pro mé jméno a neochabl jsi. Ale mám proti tobě, že jsi upustil od své první lásky. Upamatuj se tedy, z jaké výše si spadl, naprav se, jednež zase jako dříve. Jestliže se nezměníš, přijdu brzo na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa, nenapravíš-li se." - Ještě vážnější je varování do Sard (3, 1-3): "Máš jméno, že žiješ, ale jsi mrtev. Probud se a utvrď zbytek, který je na umření. Shledal jsem totiž, že tvoje skutky nejsou úplně před mým Bohem. Nuže vzpomeň si, jak ochotně jsi to slovo přijal; zachovávej je a naprav se. Neprobudíš-li se však, přijdu jako zloděj a nebudeš mít tušení, kdy na tebe přijdu."

Zlý je tedy člověk, pokud přijal nějakou svou špatnost vědomě za svou a má zběhlost např. skrblit, neboť je lakomý, prozrazovat tajemství, neboť je povídavý, ubližovat, neboť nepřemáhá svou vzteklost atd.

Kolik je neřestí? - Nepočítaně, ani všechny nemají jméno. Na nejvážnější upozorňuje prastarý výčet sedmi hlavních hříchů: pýcha, lakomství, smilstvo, závist, nestrídmost, hněv a lenivost. Zasahují hluboko do mravní osobnosti a nechat některou vybujet, může být opravdu nebezpečné.

Vztah k Bohu ruší nebo ničí vnitřní navykklý postoj proti víře, naději, lásce, úctě nebo zbožnosti. Zejména nenávisť jako protipól lásky otrásá v základech vztah k Bohu i lidem. Vedle nenávisťi neřest někdy ještě hroznější je: lhostejnost, nevšímavost vůči Bohu a člověku, zatvrzení v sobě, sobectví.

Mezi sebou si nesmíme zapomenout říci, čím my křesťané můžeme velmi ublížit víře - a stává se to: když jiné káráme pro bezbožnost a nevěru, ale sami umíme svou zbožnost spojit s otřesnou necitelností vůči člověku. Sobectví, zarputilá nesmiřitelnost, nevidění potřeb kolem sebe u jedinců nebo společenského celku, tvrdé odsuzování - to není křesťanský zákon lásky, to nenahradí žádné modlení, ale jen opravdový obrat od zloby ve

4 a všeho, co je na zemi, v podsvětí a na nebi.

Ve starověku, ba skoro až do středověku, měli lidé naivní představu o světě. I Bible je ražena touto představou. Lidé soudili podle denní zkušenosti: horizont je ze všech stran ukončen. To byl důvod, proč si tehdy představovali střechu nad zemí jako silný sklěněný zvon a zem jako rovnou tabuli. Zkušenost, že pevniny jsou ze všech stran obklopeny mořem a ze země tryskají prameny, vedla k domněnce o jakémsi světovém moři, na kterém pluje naše země. Déšť vedl zase k domněnce, že nad oblohou jsou komory, ve kterých Bůh shromažďuje vody, které zdymadly proudějí k zemi. Slunce a měsíc jsou dvě veliká světla, která běží přesně Bohem určenou dráhou. Světlo je naopak samostatné těleso, poněvadž je světlo, i když slunce a měsíc nejsou vidět. Domnívali se, že pod povrchem země a světovými moři je říše mrtvých, kde se shromažďují všichni zemřelí. Středem tohoto světa je člověk. Nad oblohou začíná nebe - království Boží - které sahá velmi vysoko. Odtud vládne a pozoruje Bůh svoje dílo.

Víme všichni, že tento popis o stvoření světa, jak si lidé v dávných dobách představovali, neodpovídá podle vědeckého bádání skutečnosti. Z vědeckého bádání víme, že hvězdy nevznikly až po vzniku země, že nejsou zavěšeny na obloze, víme, že déšť nepadá z nebeského oceánu a že naše země nepluje jako kocábka na světovém moři.

Je jasné, že představa tehdejší doby není představou naší!

Mnozí si řeknou: Vždyť to stojí v Bibli a Písmo svaté je inspirováno Duchem svatým! Jakkak může v Bibli něco stát, co neodpovídá pravdě! Tím může v nás nastat určitá nejistota a stísněnost.

A přece - Písmo sv. má pravdu. Musíme uvážít, že Písmo sv. v zásadě mluví řečí náboženskou a zvěstuje náboženskou pravdu. Každé slovo se vztahuje na Boha a spásu lidstva, vychází od Boha a je psáno pro lidstvo. Spisovatel neměl a nebyla to také jeho úloha, vědecky objasnit vznik světa. Jeho úkolem bylo neustále zdůrazňovat, že existuje pouze jeden Bůh-Jahwe. Tento existuje od věků, nikým stvořený a potrvá na věky. On vše stvořil a jedině on stanovil pro všechno přesné zákony. Po pádu prvních rodičů, ve své neskonale lásce k svému tvorstvu, vyvolil

si svůj lid, vedl ho božskou rukou k určenému cíli, ke spasení všeho lidstva Mesiášem. Písmem sv. se proliná netrpělivost a touha po spasení a po vysvobození z dřívější poroby zla, a mít vzešený podíl na volnosti i svobodě dítek božích. Vědecký výklad o vzniku světa ponechává Bůh lidskému duchu, kterého obdařil různými dary.

Bůh (řečeno lidskou řečí) jako největší a nejlepší architekt nakreslil určitý plán, vše přesně zalkuloval a svým slovem: Budiž! dal impuls k stvoření světa.

Od tohoto okamžiku svět probíhá vývojem. Jeho nejdůležitější okamžiky byly stvoření materie, počátek života a zlidštění života. Vývoj našeho světa šel od jednoduchých struktur k složitým a v člověku dosáhl svého vrcholu. On je osou a špičkou tohoto vývoje. Tento vývoj se však tím nezastavil. Dějiny jdou dál. Člověk je nositelem budoucnosti. Podle svědectví Nového zákona je Kristus východisko tohoto vývoje. V něm je vše stvořeno, vše je skrze něho a pro něho stvořeno. Svět v něm obstojí.

Kristus je však zároveň cílem tohoto vývoje. V něm chce Bůh "vše na nebi jako v hlavě shromáždit." Kristus je také silou tohoto pohybu. Skrze svého Ducha žije a účinkuje v Církvi. On je znamením jednoty, bratrství a lásky pro všechny lidi. V Kristu obdrží svět všechno. ----- Pak vše, co lidstvo po tisícileté námaze vykonalo, nezahyne, ale bude vzato do Kristovy říše. (J.Dunajský; pokračuje)

+++++

Cit pro čest se nesmí přecenovat

Rány osudu jsou zkouškou pro životní zásady. Bez nich by nikdo nevěděl, je-li poctivým člověkem nebo ne.

Čest je sice velkou hodnotou pro každého člověka, ale nikoliv nejvyšší. Tento cit je někdy na nesprávných kolejích, poněvadž nebyl řádně vychováván. Ohled na čest nesmí být jedinou a nejvyšší pohnoukou mravního jednání. Člověk má i tehdy plnit svou mravní povinnost, když mu to zdánlivě nepřináší čest u lidí. Čest nesmí cenit nikdy více než zákon Boží a příkaz povinnosti. Cit pro čest nesmí proto být ve výchově nejvyšší normou. Chybně by vychovával dítě, kdo by je chtěl

vést k lepšímu jen slovy: "Co by tomu řekli lidé?" Pak si dítě snadno postaví úsudek lidí za nejvyšší normu mravního života vůbec a snadno se stane otrokem veřejného mínění nebo módních hesel. Tento zvrhlý cit pro čest by vedl dítě k přetvářce, lži, podvodu, neboť by se učilo zakrývat před lidmi své morální nedostatky v domněnku, že na tom nejvíce záleží, aby oni o něm pěkně smýšleli. Je proto nutno znovu a znovu zdůrazňovat, že se úsudek lidí nesmí nikdy stát nejvyšší normou mravního jednání, nýbrž zákon Boží a hlas vlastního, jistého, pravdivého svědomí o správnosti nebo nesprávnosti jednání.
(T.Malý: Pedagogika)

=====

Co je neštěstí?

Zemře člověk, který je nám blízky. To je neštěstí a bylo by nepřirozené, kdybychom to vzali na vědomí s klidem. Ale musíme vědět, že život jde přesto dál. Přijdeme-li k tomuto poznání, vezme i naše neštěstí konec. Čas je dobrý lékař, s jehož pomocí se můžeme zase stát šťastnými lidmi.

Někteří lidé mají úžasný talent, že jsou stále nešťastní. Jsou nešťastní, když se připálí polévka nebo když se dostane na nové šaty skvrna, přinese-li dítě špatnou známku nebo má-li psík průjem. Ale pak by museli být zase šťastní, když se psík uzdraví, dítě se dobře učí a skvrna ze šatů zmizela. Ale tito lidé nejsou šťastní, a považují to za úplně normální stav. Existuje recept, jakým způsobem můžeme být šťastní?

Existují určitá pravidla: Snažme se, abychom žili jako pořádní lidé,

učme se po celý náš život,
dělejme to, co nás rozptýlí,
buďme si vědomi svých mezí,
zaplaťme vždy to, co jsme obdrželi.

Tak máme dost práce, aby se nám za to dostalo trochu štěstí. Skoro bychom zapoměli na nejdůležitější prostředek, abychom byli šťastní:

Schopnost umět milovat a abychom byli milováni.

Ale vrcholem nejkrásnější moudrosti by bylo: Prominout a usmívat se.
EH.

Modli se a pracuj.
To dá tvému životu náplň.

BRÝLE (anekdota ze života Jana XXIII.)
Jan XXIII. byl dalekozraký. K čtení a psaní musel mít brýle. Protokol jej často nutil, aby odložil začaté spisy nebo akty. Odložil i brýle, aby je několik minut později zase hledal. Založit brýle je patrně osudem všech, kdo je nosí. Ani Jan XXIII. toho nebyl ušetřen. Jeho sekretář, Mons. Loris Capovilla, ceremoniáři nebo jeho komorník - zkrátka všichni - si navykli mít vždy náhradní brýle po ruce, aby pro případ potřeby mohli okamžitě vymočit. V prvních týdnech svého pontifikátu se papeži případně přihodilo, že sekretář musel přinést brýle z pracovny, když je Sv. otec potřeboval v jiné místnosti papežských komnat.

Bylotopisla vnostním a skvělém zahájení II. Vatikánského koncilu v svatopetrském chrámě, když zase jednou ani vlastní brýle nebyly v papežském oděvu. Papež chtěl přechyst svůj projev, ve kterém - ne dbaje své obvyklé dobrotivosti - nepřímě želel velikého nebezpečí, který přináší nevěrecký a materialistický komunismus duším a ohrožuje mír veškerého lidstva. Jan XXIII. pravil, "že s velkou bolestí musíme zjistit, že početní z našich milovaných biskupů dnes chybí. Jsou buď pro svou věrnost Kristu zavřeni nebo zdrženi jinými překážkami."

Papež začal hledat svoji optickou pomůcku, ale bezpechyby marně.

Založené brýle však nepřivedly papeže do rozpaků. Vzdechl a pak řekl: "Tak je tomu, když člověk již nevidí dobře na dálku, to se nedá nic dělat, to je konečně vůle Boží, ale založit brýle, to je moje nedbalost."

+++++
Pán Ježíš a lenoch

Jedenkrát když chodil Ježíš se svatým Petrem po tom "širokém údolí", přišli na rozcestí, kde se mnoho cest křížovalo; nevěděli, kterou se dát k nejbližší vesnici neb městečku.

"Počkej, pane, tamto vidím na poli sedláka ležet, zeptám se ho a on poví, kudy bychom se dali," řekl Petr; a jak řekl, tak udělal.

Muž ten ležel na břichu a hověl. Když se ho Petr ptal, nedal mu po dvakrát ani odpovědi, po třetí zdvihl líně nohu řka: "Tamtudy!" - a

se ani nehnul.

"Pane, takového lenocha a nezdvořáka jsem jaktěživ neviděl, jako tento muž!" zvěstoval Petr Pánu Ježíši a povídá, kterak ho sedlák odbil. Šli tedy nazdařbůh.

O kousek dále potkali mladé děvče, která nesouc na hlavě džbán, lehkým ~~pro~~ krokem jako laňka cestou si kráčela.

I zeptal se jí Pán Ježíš, dobře-li ke vsi tu jdou?

"Dobře, dobře, tamto se dejte na levo - ale já raději půjdu s vámi ten kousek cesty a ukážu vám, abyste si nezašli," řeklo ochotně přívětivé děvče, a obrátíc se, šla s nimi kus cesty nazpět, až uviděli ves, pak vlídně pozdravila, pospíchajíc, kam dříve zaměřeno měla.

To se Petrovi náramně líbilo; i řekl Pánu Ježíši: "Pane, měl bys tomu děvčeti za jeho zdvořilost nějakou milost udělit!"

"Dáme ji tomu lenochu!" řekl Ježíš.

"To by věčná škoda bylo," skoro se rozkřikl Petr, "pomysli, pane, takový nezdvořilý chlap, a ona taková přívětivá, obratná děvčice, to by se k sobě nehodili."

"Právě, Petře; ona má až dost, čeho se jemu nedostává. Kdyby měl ženu, jako je sám, shnili by oba, ale tato ho napraví, a dobře se potom jí s ním povede."

Petr musel dáti mistru za pravdu, ale líto mu bylo čiperného děvčete, že se má dostat lenochu. (Božena Němcová: Pověsti a pohádky - O Pánu-bohu).

--- -- -- -- --

Rozmluva mezi Brežněvem a Gromykem v Kremlu:

"Nemohli bychom na znamení dobré vůle na dva týdny otevřít Železnou oponu?" ptá se Gromyko.

"Ale soudruhu," odpoví Brežněv, "kdybychom to udělali, zůstali bychom tu nakonec jen my dva."

"To ale mluvíte jen o sobě," na to Gromyko.

V Sovětském svazu je každý zdravý mladý muž povinný vojenskou službou. Jen Petrov nebyl dosud na vojně.

"Jak to," ptal se ho jeden z jeho známých, "že jsi dosud ještě nebyl na vojně, ačkoliv ti vůbec nic nechybí?"

"Nevím," odpověděl Petrov, "pokaždé, když jdu k prohlídce, vsadím se se štábním lékařem o pětset rublů, že jsem konečně schopný, ale pokaždé

prohraji."

Povídá jeden Izraelita k druhému: "Když vyvedl Mojžíš svůj lid z poddanství, proč ho musel dovést na jediné místo na Blízkém východě, kde není žádná nafta?"

=====

Náš oznamovatel

=====

Čs. lidové sdružení (sekretariát), Vídeň XV., Pelzgasse 17/1 (přízemí): úřední hodiny a půjčování knih vždy první čtvrtek od 19 do 20 hodin.

Mše sv. v kostele na Rennwegu

Každou neděli a každý svátek v 7 h. a v 10 h. --- Každou třetí neděli v 10 h. rytmičká mše sv.

Mše sv. v kostele Na nábreží, Vídeň I. Každou neděli a každý svátek v 8, 10 h.

OSLAVA NAŠICH VĚROZVĚSTŮ, SV. CYRILA A METODĚJE, KTERÉ SV. OTEC PROHLÁSIL 1. LEDNA t.r. VEDLE SV. BENEDIKTA ZA PATRONY EVROPY, se koná v neděli 15. února v kostele na Rennwegu. Slavná mše sv. bude koncelebrovaná v 10 hodin. Učinkuje sbor JSM, kazatelem je Mons. Dr. J. Škarvada z Říma. Spolky se dostaví s prapory, Orlové v stejnokrojích. - Dostavme se v co největším počtu, abychom ukázali, že zachováváme dědictví našich praotců - naši víru!

MAŠKARNÍ VEČÍREK ORLA XV. se koná v sobotu 14. února v 20 hodin v Pelzgasse 17. Nezapomeňte přijít v maskách, bohatý bufet, pěkná hudba, vstup volný.

POHÁDKOVÉ ODPOLEDNE pro děti všeho věku v neděli 15. února v 15 h. Hudba, hry a překvapení každého druhu!

MASOPUSTNÍ ZÁBAVA ORLA II. se pořádá v sobotu 21. února v sále Vídeň II., Alliiertenstr. 2-4, roh Am Tabor. Hudba p. Davida, vstup volný.

MASOPUSTNÍ VEČÍREK IV. ODBORU JSM se pořádá v neděli 1. března v 17 hodin v Rauscherstr. 5, Vídeň XX. Hraje hudba "Šohaj", vstup volný.

Divadelní představení v neděli 22. února v 16 hodin v sále ve Schwendergasse (Haus der Begegnung, Vídeň XV.). Fraška "Hledá se táta" za režie T. Svobody!

Naši jubilanti

Anna Dittrichová (70)

Klemensie

Kamešová (60)

Hermina Kubičková (90)

Žofie Málková (70)

Markéta Rybová (65)

Markéta

Svobodová (70) -

Antonín Nekovář, předseda MR (70) -

Jan Perníčka (70) - Jan Uher (75) -

Karel Werner (60) - Přejeme všem jmenovaným, ale i nejmenovaným jubilantům, ze srdce vše nejlepší!

Na věčnost nás předešli

Anastázie Kovárnová (88) -

Marie Beránková (78) - Ondřej Cvačka (78) - Josef Kletečka.

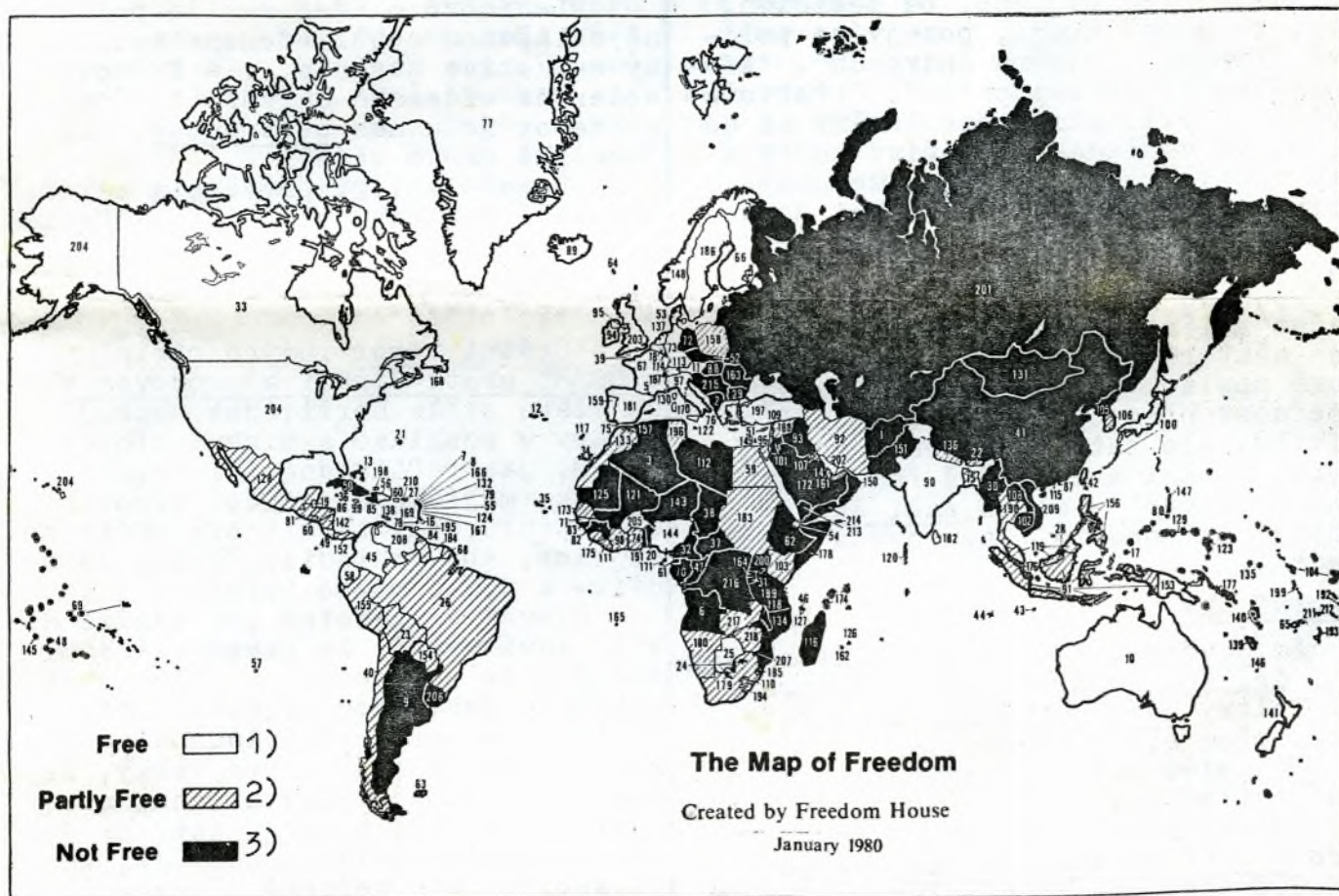
Vzpomeňme zemřelých a všech duší v očistci v našich modlitbách.

Děkujeme za dary na tiskový fond našeho listu a prosíme o Vaši další přízeň a podporu. - Oznamte změnu adresy! - Návrhy a vhodné články vítány.

Oprava. Divadelní kus, který se hraje 22.2.1981, se správně nazývá: "Kde mám svého tatů".

„Mapa svobody“

1) Bílá místa: svobodné státy a závislá území (kolonie, atd.)

51 států

27 závislých území

2) Čárkovaná místa: "částečně" svobodné státy a závislá území

55 států

26 závislých území

3) Černá místa: nesvobodné státy a závislá území = diktatury

45 států

4 závislá území

(Podle "Das Menschenrecht")

I malými kroky a vytrvalostí lze dosáhnout vysoký cíl.

Z Rakouska a ze světa

Středem světového dění v posledních týdnech bylo bez pochyby osvobození 53A-meričanů ze spárů pochopů šileného Khomeňho; dále byl a stále ještě je živý zájem o události a další vývoj v Polsku. Doufejme, že snahy a oběti statečného a věřícího polského lidu nebudou marné!

O ostatním světě lze opakovat: přírodních a jiných katastrof všeho druhu, války, i občanské, neustálé porušování lidských práv v mnoha státech, převraty..... Uvidíme, jak se osvědčí nový americký prezident ve svém úřadě a jaké budou "výsledky" konference v Madridu..

Nezdá se, že jsou brzké vyhlídky na skutečné uvolnění nebo dokonce mír ve světě, sledují-li komunisté neúnavně svůj cíl: podmanit si celý svět...

Na rakouské vnitropolitické scéně se v posledních týdnech, ba měsících, hrály, ba ještě hrají, ponejvíce politické "frašky": "Aféra Androsch", "Aféra AKH-Všeobecná nemocnice", "Přetvoření vlády". Byly nám presentovány až do omrzení. A výsledek? Nejdříve tolik a tolik obžalovaných a nakonec se ukáže, že nikdo není vinen, že všichni jsou čestní lidé; odměna za "utrpení pro falešné obvinění" skvělá místa. Nyní je zase "všechno v pořádku". "Vše v pořádku" v našem milém "super-sociálním" státě až na některé maličkosti: vysoké ceny, vysoké poplatky, nedostatečná veřejná bezpečnost přes opačné tvrzení našich politiků. Ale zato máme přes svobodu pohybu, mínění atd. ještě řadu jiných druhů "svobody" - ale k naší škodě! Uvidíme, kam nás ta "naše cesta" ještě povede...

Telegraficky

Ve svém novoročním projevu poukázal kar-dinál dr. König na nutnost spolupráce..

Polský kardinál Vyšinský varuje Poláky před alkoholismem...

Na celém světě je přibližně 70 miliónů luteránů...

Koncem roku 1980 bylo v Rakousku skoro 81.000 nezaměstnaných, to je o 12.000 více než koncem loňského roku..

Od ledna do září loňského roku bylo v Rakousku ohlášeno 880 konkursů....

Ruský tlumočník zůstal ve Vídni...

S podporou FPÖ (1 hlas) prosadila SPÖ svůj cíl: dr. Androsch se stal "bankovním ředitelem" (prozatím zástupcem) - největší rakouské banky. (Zda FPÖ při této akci pomýšlela také na budoucnost

své strany?)

Ministr obchodu, dr. Staribacher žádá, aby svátky, které připadají na čtvrtky, totiž Nanebevstoupení Páně, Boží Tělo, byly přeloženy na neděle. Rakouští biskupové tuto žádost odmítají - a zcela právem.

Velkolepé oslavy 70.narozenin kancléře dra. Kreiského. Dr.Androsch předal jubilantovi skříňku se stříbrnými mincemi, které byly během let vydány...

15. ledna se dožil prof.dr.Alfred Maleta, všestranný politik z řad ÖVP (dřívějšího "ražení") 75ti let....

Počet úmrtí v Rakousku je stále vyšší, kdežto počet porodů neustále klesá (u našich "Gastarbeitřů" pravděpodobně ne)...

Levicová mládež rušila policej-ně ohlášenou schůzi-demonstraci, aniž by exekutiva zasáhla... a filmový večer na vídeňské universitě (takový teror je u nás beztrestný, jak jsme již často viděli...)

V neděli 1.2. přenášela rakouská televise jednoaktovky Václava Havla a Pavla Kohouta z "Akademietheater"; před vysíláním dával pan Kohout dlouhé interview.....

Státní teror rudých mocipánů v "ČSSR" proti Církvi a duchovenstvu se stává stále horší, jak ukazují zprávy v rozhlase a tisku: člověk žasne, jak rafinované (či primitivní?) záminky mají komunističtí teroristé (mocipáni), aby týrali své oběti co nejvíce, aby vyhladili Církev co nejdříve a pokud možno úplně.

Člověk se vlastně ani nemůže divit, když uváží, že komunisté sami říkají, že jejich moc v celém světě mohutní, jak budou ovládat stát po státu, jak postupně ovládnou celý kapitalistický svět i bez války, že nemají ze žádné války strach, neboť války jsou jejich spojencem, že dovedou vyvolat válku všude tam, kde ji kapitalisté nejméně očekávají. Kapitalisté prý mají strach z války a ve strachu před válkou jim všude ustupují a za jimi vyvolanou válku jim ještě dobře platí - strategickým materiálem, potravinami, i územními ústupky. Dokonce je prý ještě proti sobě i vyzbrojí, pokud včas nezjistí, že je pozdě..... (Modleme se neúnavně za přemožení ďábelského díla!)

Eigentümer, Herausgeber und Verleger: Tschechoslowakische Volksvereinigung in Österreich. Für Inhalt und Herstellung durch Vervielfältigung im Selbstv. verantw. Anton Svoboda. Sämtliche: 1150 Wien, Pelzgasse 17. Erscheinungsort: W i e n, Verlagspostamt 1150 W i e n. -- Postsparkassenkonto Nr.7509.267